

(18. 9.)

AMENDEMENTEN VAN DEN HEER VAN RAPPARD.

Ingezonden 14 April 1920.

De ondergeteekende heeft de eer de volgende amendementen voor te stellen.

I.

In art. 270 vervallen de woorden: „tenzij de rechtbank bij den aanvang van het onderzoek het bevel geeft, bedoeld bij artikel 271, eerste lid”.

Toelichting.

Het niet verschijnen moet blijven een recht van den verdachte; het geldende recht behoort te worden behouden.

Wordt dit amendement aangenomen, dan zal art. 271 behooren te vervallen en zullen ook in andere artikelen, waarin naar dit artikel wordt verwezen, wijzigingen moeten worden aangebracht.

Het door den ondergeteekende op art. 271 ingediende amendement (stuk n°. 8) wordt in dit verband, als onnoodig, ingetrokken.

II.

Aan art. 415 wordt, tusschen de eerste en tweede alinea, eene nieuwe alinea toegevoegd.

„De raadsman van verdachte kan hierop antwoorden.”

Toelichting.

De bedoeling is om aan verdachte's raadsman het recht te laten, om het laatst te spreken.

VAN RAPPARD.

(18. 10.)

AMENDEMENT VAN DE MEERDERHEID DER COMMISSIE
VAN VOORBEREIDING.

Ingezonden 22 April 1920.

De Commissie van Voorbereiding stelt voor in art. 46, 2de lid, te herstellen de Regeeringsredactie en dus te lezen in plaats van: zal worden misbruikt: „wordt misbruikt”.

RINK.
VAN SCHAIK.
SANNES.
MARCHANT.

(18. 11.)

Tekst van art. 400, zooals die luidt na de daarin op 23 April 1920 door de Regeering gebrachte wijziging.

Aan het eerste lid van art. 400 is toegevoegd een tweede zin, luidende:

„Die eenparigheid is echter niet vereischt als bij eene alternatieve telastlegging is beslist, dat door den verdachte een der hem te last gelegde feiten is begaan.”

Het gewijzigde artikel luidt dientengevolge:

„Slechts met eenparigheid van stemmen kan worden bewezen verklaard datgene waarvan de verdachte in eersten aanleg is vrijgesproken. Die eenparigheid is echter niet vereischt, als bij eene alternatieve telastlegging is beslist, dat door den verdachte een der hem te last gelegde feiten is begaan.

Indien alleen de verdachte in hooger beroep is gekomen, kan hij, ter zake van hetgeen in eersten aanleg te zijnen laste bewezen is verklaard, niet tot eene zwaardere straf worden veroordeeld, dan hem bij het vonnis is opgelegd.”